

Waarom...?

Op 15 februari 1947 steeg van het vliegveld van Miami een vliegtuig op met bestemming Quito, de hoofdstad van Ecuador. Aan boord zat een jonge man, Glenn Chambers. Hij reisde naar Zuid-Amerika om daar zendingswerk te gaan doen voor de christelijke radiozender 'Voice of the Andes', 'De stem van de Andes'. Alleen... Glenn Chambers is nooit in Quito aangekomen. Boven Colombia vloog het vliegtuig tegen de top van een hoge berg, en het stortte vervolgens in een diep ravijn. Zijn moeder hoorde het vreselijke nieuws. En een paar dagen later kreeg ze thuis een brief van haar zoon Glenn. Hij had die brief haastig geschreven op het vliegveld van Miami, het papier in een envelop gestopt, postzegel erop, en op de bus gedaan. Wat bleek? Glenn had blijkbaar geen briefpapier gehad, want hij had zijn boodschap geschreven op een reclamefolder. Midden op die reclamefolder stond groot het woord:

'WHY?', 'WAAROM?' Dat is het woord dat zijn moeder las, toen zij de brief uit de envelop haalde: 'WHY?' 'WAAROM?'

Dat ene woord, dat vertolkte al haar gevoelens. 'Waarom, HERE?' Haar zoon, een jonge kerel met passie voor God, een man met zoveel talenten... Waarom stortte zijn vliegtuig neer? Waarom kwam hij zo jong te overlijden? Hij had nog zoveel zegen kunnen verspreiden... En weet je, ook al zitten we hier in de kerk, ook al zingen we onze liederen, ook al belijden we ons geloof, ook al houden we veel van God, die waarom-vraag, die cirkelt ook om ons leven heen. Er is zoveel wat je niet begrijpt. Zoveel waardoor je het spoor bijster kunt raken. Zoveel waardoor de twijfel je naar de keel kan

vliegen... Je zult er maar staan, met zo'n reclamefolder in je hand, als je zoon net is omgekomen. 'Why?' 'Waarom, HERE, waarom?' Kijk, geloven is op sommige momenten een feest, dan kun je je blijdschap niet in woorden uitdrukken. Maar je kunt in je geloof ook door diepe dalen gaan, je kunt verstrikt raken in duizend vragen.

Vandaag hebben we gelezen over Jezus Zelf, die het uitriep: 'Mijn God, Mijn God, waarom hebt U Mij verlaten?' Al onze waarom-vragen, al die waaroms die je naar de keel kunnen vliegen, ze zijn allemaal samengekomen, al eeuwen geleden, in die éne waarom-vraag van de Zoon van God, uitgeschreeuwd in de duisternis, die drie uren van diepe duisternis, toen de band met Zijn Vader weg was, helemaal weg. Dat was nog nooit gebeurd, van eeuwigheid af niet, het was ongekend, het was het allerdiepste, het allerzwartste van de hel. Want de hel, dat is de plek waar God niet is.

Waarom? Waarom stierf de Zoon van God aan het kruis, waarom liet Zijn Vader hem op dat moment in de steek? Op die vraag krijgen wij nooit een volledig antwoord. Ook al doe je honderd keer de Alpha-cursus, ook al promoveer je in de theologie. Denk nooit dat je het antwoord wel even in je zak hebt. Het zal altijd zijn als een puzzel van duizend stukjes, die niet helemaal af is. Een puzzel met gaten erin.

Maar op die vraag waarom dít gebeurde, waarom Jezus stierf op Golgotha, zijn wel déél-antwoorden. Er zijn wel puzzelstukjes die we op hun plek kunnen leggen. En een paar van die stukjes vinden we in de centrale tekst van vanavond, vers 51 tot 53. Die verzen volgen meteen op vers 50, waar Mattheüs schrijft: 'Jezus riep nogmaals met luide stem en gaf de geest.'

En precies op dat moment, als Jezus sterft, gebeuren er twee dingen.

1. De toegang naar God ligt weer open

Het eerste staat in vers 51: 'En zie, het voorhangsel van de tempel scheurde in tweeën, van boven tot beneden.' Het

voorhangsel, dat was een zwaar gordijn, dat hing tussen het heilige en het heilige der heiligen. Dat heilige der heiligen, dat was de plaats waar in de eerste tempel, de tempel van Salomo, de ark van het verbond had gestaan, die houten kist, helemaal overtrokken met goud, met bovenop de ark twee engelfiguren, de cherubs.

Dat heilige der heiligen, daar mocht maar één keer per jaar iemand naar binnen: dat was de hogepriester. Op de grote verzoendag kwam hij in het heilige der heiligen met het bloed van een geitenbok. Dat bloed sprenkelde hij op het verzoendeksel, het deksel van de ark. Daarmee werd duidelijk, dat voor de zonden van het volk Israël bloed gevloeid had. Want ja... hoe zou de hoge, heilige God kunnen aanzien hoe wij mensen er een puinhoop van maken, in ons persoonlijk leven en in deze wereld? De Heer van het heelal, die een ontoegankelijk licht bewoont, hoe

zou Hij al dat kwaad aan kunnen zien? God is een verterend vuur voor wie Zijn geboden aan z'n laars lapt en het recht aantast, voor wie aan Gods mensen komt, voor wie Gods schepping uitbuit en vernietigt. Wie kan voor deze God bestaan? Wie is er werkelijk rechtvaardig, zonder zonde? Als we eerlijk zijn, dan is er maar één antwoord: helemaal niemand! Als het verterende vuur van Gods oordeel rechtstreeks over ons leven heen zou gaan, dan bleef er niets van ons over. Helemaal niets!

Maar God heeft ervoor gekozen om niet direct Zijn goddelijke oordeel uit te voeren en de mensheid ogenblikkelijk te gronde te richten. God kiest voor een andere weg. Hij heeft tegen Zijn volk Israël gezegd: 'Laat in plaats van jullie zelf een offerdier sterven. Niet jullie bloed hoeft te vloeien, laat een bok jullie plaats innemen.' En zo symboliseert dat bloed van die geitenbok de redding van de mensen. Als de hogepriester in de tijd van de Bijbel in de nabijheid van de allerhoogste God komt, als hij het voorhangsel voorbijgaat en het heilige der heiligen betreedt, elk jaar opnieuw, dan doet hij dat met dat bloed van die bok, bloed dat vloeit in de plaats van het bloed van mensen.

In Jezus' tijd lag er in het heilige der heiligen een steen, als aandenken aan de ark. Die ark was in de tijd van de Babylonische ballingschap verloren gegaan. Maar dat heilige der heiligen symboliseerde nog steeds de aanwezigheid van God Zelf. Daar troonde Hij temidden van Zijn volk.

En nu vloeit er ook bloed. Het is het bloed van... Zijn eigen Zoon. En het is alsof God Zelf opstaat en het uitroept: 'Nu is het genoeg! Al dat bloed van die bokken hoeft niet meer! Die bokken waren maar een voorafspiegeling van dit Lam, dit Offerlam: Mijn Zoon, Jezus Christus. Zijn bloed heeft gevloeid, Hij is gestorven in de plaats van al die mensen die door hun zonden van Mij verwijderd raken, maar die ook hun zonden belijden en vragen om vergeving. Het is genoeg! Voortaan ben Ik niet meer ver weg. De zonden zijn vergeven! Nu mag iedereen bij Mij binnenkomen, het heilige der heiligen staat open voor ieder die gelooft in dat Offerlam, Jezus Christus!'

En met een sterke hand scheurt de heilige God Zelf het voorhangsel middendoor! Van boven naar beneden, een daad van de Allerhoogste Zelf! De toegang tot God is vrij! Voor alle zonden van alle mensen is eens en voorgoed een offer gebracht: het offer van Jezus Christus aan het kruis van Golgotha. Omdat voor Hém de hemel dichtging, gaat voor óns de hemel open. De weg naar God is vrij! Jezus is voor óns gestorven. Zijn dood bracht óns leven!

Aan dat scheuren van het voorhangsel zit nog een andere kant, een héél andere kant. Want het scheuren van textiel, dat had in Israël, en het heeft nog steeds voor Joden, een heel duidelijke betekenis. In de Bijbel lees je vaak dat mensen hun kleren scheuren. Wanneer doen ze dat? Dat doen ze als ze intens veel verdriet hebben, als ze rouwen om een dode.

Maar wat zijn kleren eigenlijk? Kleren zijn stukken textiel, die jou beschermen tegen de blikken van de buitenwereld. En wat is het voorhangsel? Het voorhangsel is in feite óók een stuk textiel, dat de ruimte waar God wil wonen beschermt tegen de blikken van de buitenwereld. Je zou kunnen zeggen: wat voor ons kleding is, dat is voor God dat voorhangsel.

En wat gebeurt er nu als de Zoon van God sterft? Op dat moment scheurt de Vader het voorhangsel van boven naar beneden middendoor. Hier is een Vader, die diepe, diepe rouw bedrijft over Zijn Zoon!

Deze Vader, Hij móést Zich afwenden van Zijn Kind, toen Jezus hing te lijden op Golgotha. God móést Hem in de steek laten, zodat Jezus de volle straf voor onze zonden zou dragen. Dat was afschuwelijk voor Jezus, Hij schreeuwde het uit: 'Mijn God, Mijn God, waarom hebt U Mij verlaten?' Maar het was ook afschuwelijk voor de Vader. Alleen: God de Vader mocht op dat moment Zijn emoties niet laten zien. Hij moest Zich verbergen in diepe duisternis.

Maar nu is het voorbij. Het is volbracht! En nu, op dit moment, als de Zoon sterft, dan kan de Vader Zijn emoties tonen. Hij scheurt het voorhangsel doormidden, al teken van diepe rouw.

En in dat éne gebaar, dat scheuren van dat gordijn, laat God Zijn verdriet zien, én geeft Hij ons de vrije toegang tot Zijn troon. Ónze vrijheid kost de Vader Zijn Kind. En omgekeerd betekent dat offer voor ons de weg naar het leven!

2. De weg naar het eeuwige leven ligt open

De weg naar het leven. Dat brengt ons bij de tweede gebeurtenis van de Goede Vrijdag. Niet alleen scheurt het voorhangsel in de tempel, er gebeurt nog iets! Er scheurt nog iets. Opeens breeft de aarde. De rotsen scheuren kapot! Als Jezus de geest geeft, siddert de hele schepping! En dan staat er die onvoorstelbare mededeling, in vers 52 en 53: 'Ook werden de graven geopend en veel lichamen van heiligen die ontslapen waren, werden opgewekt. En na Zijn opwekking (dus na Jezus' opwekking uit de dood) gingen zij uit de graven, kwamen in de heilige stad en zijn aan velen verschenen.'

Over deze teksten is heel wat te doen geweest. Wie zijn die ontslapen heiligen? En waarom lezen we verder zo weinig over hen? Zijn ze actief geworden in de christelijke gemeente? Zijn ze later weer gestorven? Of zijn ze teruggekeerd naar hun graven? Of is deze mededeling van Mattheüs symbolisch bedoeld? Een heleboel vragen. Maar laten we proberen goed te lezen. Niets wijst erop dat Mattheüs dit symbolisch bedoelt. Het gaat over echte graven, die opengaan. En het gaat daadwerkelijk over lichamen. Maar wel over lichamen van 'heiligen' die in de stad aan

mensen 'verschijnen'. 'Heiligen' zijn in het Nieuwe Testament altijd mensen die geloven in Jezus als hun Redder. Dus het gaat hier om mensen die in Jezus waren gaan geloven, maar die al eerder overleden waren, dus vóórdat Jezus werd gekruisigd. Die heiligen staan op en ze 'verschijnen' aan velen in de heilige stad, staat er. Dat woord 'verschijnen' is een sleutelwoord. Want dat woord wordt ook gebruikt bij Jezus Zelf, als Hij uit de dood is opgestaan. Hij heeft dan niet meer een gewoon lichaam, maar een verheerlijkt lichaam. Dat verheerlijkte lichaam is niet meer gebonden aan aardse grenzen. Het kan door gesloten deuren binnenkomen, en ook zo weer verdwijnen.

Als Mattheüs hier schrijft over de lichamelijke opstanding van ontslapen heiligen, dan gaat het niet om een terugkeer uit de dood, weer terug in dit gewone aardse leven, nee, deze mensen staan op in een nieuw leven, zij zijn door de dood héén. Zij staan op met een verheerlijkt lichaam, dat niet meer onderworpen is aan sterfelijkheid. En met dat lichaam verschijnen zij aan velen in Jeruzalem. Zij kunnen verschijnen en weer verdwijnen. Op het moment dat Jezus sterft, herleven de heiligen. Op Goede Vrijdag zijn er al mensen geweest die bij die graven kwamen en zagen... dat het graf van hun geliefde leeg was! Alleen: de heiligen die zijn opgestaan verschijnen pas in Jeruzalem als hun Heer Zelf is opgestaan. In diepe eerbied laten zij Hem Zelf voorgaan, Hem, aan wie zij hun opstanding danken.

Een aardbeving. Graven die opengaan. Gestorven lichamen die tot leven komen, en gezien worden in de heilige stad. Je voelt wel aan: wat hier gebeurt is een voorproefje van die grote dag, dat Jezus terugkomt op aarde. Wie zichzelf in geloof aan Christus heeft toevertrouwd, die is heilig. Die mag op die dag opstaan in een nieuw leven. Niet alleen geestelijk, maar ten volle ook lichamenlijk. Daarmee is de vloek van de zonde volledig verbroken. Want ook de meest wrange vrucht van de zonde, de dood, is compleet teniet gedaan.

Jezus sterft, op de Goede Vrijdag, onder een gesloten hemel, potdicht, een afschuwelijk schouwspel. Hij roept met luide stem en geeft de geest.

'Why?'

Waarom deed Hij dat? Hij deed het om ons léven te geven! Léven, eeuwig leven! Juist omdat Hij die helse Godverlatenheid voor óns wilde ondergaan, juist daarom breken de toegangsdeuren open: het voorhangsel scheurt krakend kapot en opent de weg naar Gods troon. De rotsen scheuren middendoor, de graven komen open te liggen en de weg naar het eeuwige leven ligt vrij. Jezus' dood betekent de definitieve overwinning op alle machten van zonde, kwaad, dood en hel.

Daarom is het vandaag echt een *Goede Vrijdag*. Jezus Zelf baant de weg naar het leven, naar het licht, naar de ruimte van Gods genade.

Zijn dood brengt óns het leven!

En als we straks brood en wijn tot ons nemen, dan mogen we dat doen met één groot loflied in ons hart.

'Vader, U gaf Uw Zoon, Uw enige. U droeg de rouw om óns vreugde te geven.

Zoon, goede Herder, trouwe Heiland, U wilde sterven onder een potdichte hemel, om voor óns juist die hemel te openen: de weg naar God, de weg naar eeuwig leven.

Heilige Geest: U kwam met dit goede nieuws, met dit Evangelie ook in óns leven.

Lof zij U, *drie-enige God*, te prijzen tot in eeuwigheid!'

Amen.

Reageren op de dienst? Bel of mail: René van Loon, 010-442 6280, renevanloon@samaritaan.org